

SZUDORKA KALANDJAI

3. SZUDORKA ÉS A HOLD

Szudorka meghallgatta a Nap meséjét, és örült, hogy ilyen érdekes barátja lett. Vidáman füttyörészett, szökdécselt, és elbeszélgetett új barátjával. Időnként megállt, lepihent, elővette csíkos kosárcáját, kivett belőle egy-egy manópogácsát, és jóízűen falatozott belőle. Ahogy telt az idő, egyre kevesebbet szökdécselt, inkább csak mendegélt, sétálgatott, aztán már csak poroszkált, meg-megállt közben. A Nap is egyre halványabban pisláskolt, már csak néha-néha szólt, vesztített erejéből.

- Elfáradtam, – szólalt meg végül. – ideje nyugovóra térnünk. – Ásított egy nagyot, és egy felhő mögé bújt.

- Jaj, ne hagyj itt! – ijedt meg a kismanó. – Nem szeretnék egyedül maradni!

- Nem maradsz egyedül – kukkantott ki a felhő mögül a Nap. – Veled lesznek kedves cimboráim, ők vigyáznak majd rád.

A Nap eltűnt, egy pillanatig teljes sötétség borult a tájra. Szudorka bizony félt egy kicsit, de hamarosan barátságos ezüstös fény vette körül, és egy kedves hang szólt hozzá:

- Ne félj, én itt vagyok! Elúzó a sötétséget és vigyázok rád!

- Ki vagy? – kérdezte megkönnyebbülten a manó, és már egy cseppet sem félt.

- Én vagyok a Hold. Én öröködöm éjszaka, amíg a Nap alszik. Vigyázok, hogy minden rendben legyen, mutatom az utat a fáradt vándoroknak. És nézd, itt vannak kis segítőim is, a csillagok.

Szudorka nevetve tekintett fel az égre, és a kerekkepű Hold vidáman kacsintott vissza rá. Körülötte pedig számtalan kisebb-nagyobb pontocska ragyogott.

- Igen, itt vagyunk mi is! És vigyázunk rád, őrizzük az álmodat. – csilingelték vidáman a csillagok.

A kismanó mosolygott, és hozzálátott, hogy kényelmes fekhelyet készítsen éjszakára. Egy aprócska gomba kalapján megágyazott magának. Falevélből volt a takarója, virágsziromból a párnája, a kis kosárcát pedig egy kiálló gyökérdabra akasztotta. Miután elhelyezkedett a jó puha ágyban, kíváncsian fordult új barátai felé.

- Ti ismeritek a Napot? – kérdezte tőlük.

- Igen, ismerjük. Igaz, ritkán találkozunk csak, hiszen váltjuk egymást az égen. Az övé a nappal, a miénk az éjszaka, de reggel és este azért megállunk és elbeszélgetünk kicsit.

- Mesélt nekem, és összebarátkoztunk. – folytatta a kismanó.

- Mi is tudunk ám szép meséket. – kerekedett ki még jobban a Hold. – Szeretnéd meghallgatni?

- Persze, hogy szeretném – csillant fel a kismanó szeme, és úgy érezte, teljesen kiment a szeméből az álom. – Nagyon szeretem a meséket.

- Akkor talán elkezdem – felelte a Hold, és barátságos, sárga sugarával átölelte Szudorkát.

- Örülök, hogy megismertelek, és már két barátom is van – sóhajtott elégedetten a manócska.

